

Kedei Zoltán

Önarcképfestés közben

A várudvari görbe fák alatt cinkos emlék nyomot takar.
Lidérc szellők mozgatják a lehajló ágakat.
Csattog a fény.
Keverem a kéket, és ugrom a romantika hálójába.
Zsongnak a színek.
A számadás virágai épülnek a képbe.
A fák koronái feloldják a téboly fekete mozdulatlanságát.
Elevenedik lanyhuló kedvem.
Az elmeszesedett pokoljáratok figyelmeztetnek az elmúlás foltjaira.
Merész magatartás szembekerülni saját képmásommal.
A fogyó értelem megfékezi az elmúlt évek lázongásait, a téma fénye védelem nélkül marad.
Minden önarcképet az utolsó szó jogán kezdek el, utolsó kiáltásnak is tűnhet.
Párbeszéd magammal.
Álmaim színes díszletével bástyázom körbe a fejet, melyen megjelennek az emlékeimből előkotorászott motívumok, jelzések, töprengések.
Mielőtt az önarckép megfestéséhez kezdenék, döbbenten olvasom saját írást: „Az erdő szélén jóakarátú, emberszabású faragványok állnak. Szamarak és szarvasok a mezőn. Nem menetelnek, nem is masíroznak, csak állnak a mezőn.”
Egy pillanatra megáll kezemben az ecset, a főbejáratra száll gondolatom. Ott helyezkedik el a ravaszság. Zakatoló lépés. Hang alapján, kétségbeesetten dobálja valaki a lépteit, és meg is szólal:
— Hallgassatok, ravasz bűnözők (bűnösök?)!
A kert sűrűjében a szomszéd macskák áldozat után köröznek, csak úgy, érdek nélkül. A fogalom találkozik a téma érdekével. Munkába lépnek az áldozatok.
Zizegnek a levelek, bár nem a téma áldozatai.
Az idő csokrából hullnak a meglovagolt szépek.
Tükörbe nézek. Szembekerülök önmagammal.
— Ki vagyok? — kérdezem.
Nem sikerül azonosítanom a tükörből visszatekintő arcot a szembenéző személyemmel. A kettő egészen más. A tükörkép más az igazibb, és nem a valóságos. Titkos víziók kékes árnyalatai elhomályosítják az eredetit.
A tükörkép a földi test lelki képe.

Zsigmond Győző

Nemlét

Nem hittem volna
Hogy volna aki hinné
Az is bomlana
Ki bomolna örökké

Azt hittük hisszük
A próba nem sikerült
S újra meg újra
Nekiveselkedünk

Az élet meghal
A halál kivirágzik
Nem jutsz szóhoz
És a szó sem szájhoz

Te vagy Nemvagy
Az ég földbe hajlik
Az álom gyengül
A nyű erősödik

Nem jutsz szóhoz
És a szó sem szájhoz
Az élet meghal
A halál kivirágzik

Világítás

Z. Ö.-nek

Világítunk
A sötétben látszik
Sötétlenénk
Ha világosban járnánk

Világítunk
Világítanak a gyertyák
Sötétlenek
Az égbe gyökerező fák
